

de Sange, hvori Forfatteren direkte tog Sigte paa den aandelige Bevægelse, som særlig ved Nathan var bleven indført fra det Fremmede, sammenlignede han denne med en frugtbargørende Foraarsregn, der fik ogsaa de spildte Korn til at skyde tilvejs og gav den sandede Mark et bedragerisk Udseende af Frodighed.

»Men naar Sommertørken kommer, og Høsten er nær — hvor er I da henne, I rodløse Vildskud, der prangede langs alle Veje og spredte tusind Farver over Jorden som en Forjættelse om Paradisets Herligheder? Ak, Eders tomme Aks anklager Eder. Den Sol, der skænkede de sunde Spirer Vækstens Fylde, udtørrede Eder; og før Høsten kommer, vil Stormen vejre Eder hen, — thi Syndens Sold er Døden. — Vel den, der i Foraarets Grødetid ydmygt sænkede sine Rødder i Urgrunden, hvor de evige Livskilder rinder!«

Det var navnlig disse Ord, der havde slaaet ned i ham. Da han læste dem første Gang, virkede de paa ham, som om han havde læst en Gravskrift over sig selv. Det var netop en saadan sjælelig Henvisnen, han havde følt i de sidste Aar, — et gradvis, uafhjælpeligt Svind af Kraft og Evne, — han havde bare aldrig rigtigt villet tilstaa det for sig selv.

»Saa Farvel da, golde Tid! Min Ørkenvandring er tilende. Mine Fædres Himmerig har aabnet sig for mig, og, blændet af Lys, knæler